

elementum verò . & principium, vniuer-
 sale est. Est autem elementum, & princi-
 pium, prius iis, quibus principium, & ele-
 mentū est. Hæc itaque omnia rationabili-
 ter accidunt, tum cum ex elementis ideas
 faciunt, tum cum præter eas ideas, substā-
 tiāsque, quæ eandem speciē habent, vnum
 quid separatū esse cōsent. Quod si ni-
 hil prohibet, quemadmodum in vocis e-
 lementis multa A, multaque B esse, nihil-
 que præter multa ipsa A, ipsaque B esse,
 erūt ob hoc infinitē similes syllabæ. Quod
 autem omnis sciētia vniuersalium sit,
 quam ob rem necesse sit, tum entū princi-
 pias vniuersalia esse, tum non esse sepa-
 ratas substantias, hoc plus, quàm alia præ-
 dicta, maximè dubitationē habet. At quod-
 dam quidem modo verum, quod dicitur,
 est, quodam autē modo non verum. Sciē-
 tia nanque, sicut & ipsum scire, duplex
 est: quorum aliud potentia, aliud actū est.
 Potentia igitur, cum sit tanquam materia
 ipsius vniuersalis, ac indefinita, vniuersa-
 lis, indefinitūque est: actus verò determi-
 natus, & determinati, cum quod quid, hu-
 jusque alicuius sit: verum per accidens vi-
 det visus colorem vniuersalem, eo quod
 hic color, quem videt, color est: quod &
 grammaticus hoc A speculatur, alpha est.
 Nam si necesse est, principia vniuersalia
 esse, necesse est, illa quoque ex his vniuersa-
 lia esse, quemadmodum in demonstra-
 tionibus est: quod quidem si ita est, nihil
 erit separatū, ne substantia quidem. Sed
 constat, quod quodā modo quidē sciētia vniuersalis est, quodā modo verò minimè.

A δὲ τὰ τὸ ζῳιχείον κῆ ἡ ἀρχή, καὶ δόξα, καθ' ἑ-
 σεν δὲ τὸ ζῳιχείον κῆ ἡ ἀρχή, καθ' ἀρχὴν καὶ ζῳι-
 χείον ὄζειν. ταῦτά τε δὴ πᾶσι συμβαίνει ὁμο-
 λόγως, ὅταν ἐκ ζῳιχείων τε ποιῶσι τὰς ἰδέ-
 ας, κῆ παρὰ τὰς τοῦ αὐτοῦ εἰδὸς ἐχούσας ἰδέ-
 ας κῆ οὐσίας, ἐν πᾶσι ἴσῳσιν ἐστὶ κεχωρισμῶνον.
 εἰ δὲ μὴδὲν κολληθῆ ὡς περὶ ὅτι τ' τ' φωνῆς ζῳι-
 χείων, πολλὰ ἐστὶ τὰ α καὶ τὰ β, κῆ μὴδὲν ἐστὶ
 παρὰ τὰ πολλὰ αὐτὰ αλφα, κῆ αὐτοβήτα, ἴ-
 σον ἐνεκεν γέ τ' ἐς ἀπειροῖς ἀήμεραι συλλα-
 βᾶι. τὸ δὲ ἂ ὀπισθήμεν ἐστὶ καὶ δόξα πᾶσι, ὡς
 ἀναγκασίον ἐστὶ τὰς τ' ὄντων ἀρχῆς καὶ δόξου
 ἐστὶ, κῆ μὴ οὐσίας κεχωρισμῶνας, ἐκ μὲν ἴσ'
 δορεῖται τ' λεχθέντων. οὐ μὲν ἀλλὰ ἐστὶ ὑψὸ
 ὡς ἀλλήδεις τὸ κεχωρισμῶνον, ἐστὶ δὲ ὡς ἐκ ἀλη-
 θείης. ἡ γὰρ ὀπισθήμεν, ὡς περὶ κῆ τὸ ὀπισθεν, δι-
 τὸν ἂν τὸ ὑψὸ δυνάμει, τὸ δὲ ἐνεργεία. ἡ δὲ ἴσ'
 δυνάμει, ὡς ὑπὲρ τὴν καὶ δόξα ὄζειν κῆ ὄζειστος.
 C τὴν καὶ δόξα κῆ ἀόριστος ὄζειν. ἡ δὲ ἐνεργεία ὡ-
 ρισμῶνον, κῆ ἀορισμῶνον τὸ ἴε πᾶσι τῶ δὲ πινος.
 δὴ καὶ συμβαίνει ὅτι ἡ ὕψις τὸ καὶ δόξα κῆ ὡ-
 ρισμῶνον, ὅτι τὴν τὸ καὶ δόξα ὄζειν, καὶ δόξα ὄζειν
 καὶ ὁ θεωρεῖ ὁ γεωμετρητῶν, τὴν δὲ τὸ αλφα,
 δὴ ὄζειν ἐπὶ εἰ ἀνάγκη τὰς ἀρχὰς καὶ δόξα ἐστὶ,
 ἀνάγκη καὶ τὰ ἐκ πῦτων καὶ δόξου. ὡς περὶ
 ὅτι κῆ δορεῖται ὄζειν. εἰ δὲ τῶτον, ἐκ ἐσθῆτος
 D ὄζειν οὐδὲν, οὐδὲ ἴσῳ. ἀλλὰ δὴλον ὅτι ἐστὶ μὲν
 ὡς ὀπισθήμεν καὶ δόξου, ἐστὶ δὲ ὡς οὐ.

ARISTOTELIS AΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
 METAPHYSICORVM ΠΡΩΤΟ ΤΕΛΟΥΣ
 LIBER XIII. ΠΡΩΤΗ ΤΑ ΦΙΣΙΚΑ ΤΟ Ν.
 CAPVT I. Κεφάλαιον α.

DE hac itaque substantia tot dicta
 sint. Omnes verò, quemadmo-
 dum in naturalibus, similiter e-
 tiam circa immobiles substan-
 tias, principia contraria faciunt. Si autem
 nullis principiis possit prius aliquid esse,
 impossibile erit profectò principium ali-
 quid aliud existens, principium esse. Ve-
 luti si quis dicat album esse principium, nõ
 prout aliud, sed prout album, esse tamen
 de subiecto, & aliquid aliud existens albū
 esse, illud sanè prius erit. At verò cuncta
 ex contrariis fiunt, tanquam cuiusdam
 subiecti. Necesse ergo est, maximè hoc cõ-
 trariis inesse. Semper igitur cuncta cõtraria
 de subiecto sunt, & nullum est separabile.

Eπει μὲν αὐτὴ οὐσίας ταύτης
 εἰρήδω τασώτα. πάντες δὲ ποιῶ-
 σι τὰς ἀρχὰς ἐναντίας, ὡς περὶ ἐν
 τοῖς φυσικοῖς, καὶ ἀπὸ τοῖς ἀκίνητοις οὐσίας
 ἐμοίας. εἰ δὲ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς μὴ ἐνδε-
 χεται ἀσθένει πᾶσι, ἀδύνατον αὖ εἶναι τῶν
 ἀρχῶν ἐπιτροῖ πᾶσι, ἐστὶ ἀρχῶν ὅτι εἰ τις
 λέγει λευκὸν ἀρχῶν ἐστὶ, οὐκ ἦ ἔπειρον, ἀλλ' ἦ
 λευκόν. ἐστὶ ὑψὸ τοῦ καὶ δὲ ὑποκειμένου, καὶ
 ἐπιτροῖ πᾶσι, λευκόν ἐστὶ. εἰ ἐπὶ γὰρ ἀσθ-
 F πτειν ἔσται, ἀλλὰ μὲν γίνονται πάντα ἐξ
 ἐναντίων ὡς ὑποκειμῆνος πινος. ἀνάγκη αὖ-
 ρε μάλιστα ἐν τοῖς ἐναντίοις τοῦ δὲ ὑποκεί-
 μενου, καὶ οὐδὲν χωρεῖσθαι ἀλλ' ὡς περὶ καὶ
 φάμεν.